

Η εορτή των Αγίων δώδεκα Αποστόλων στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων (ΦΩΤΟ & ΒΙΝΤΕΟ)

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Εκκλησία](#)

Την Κυριακή, 30 Ιουνίου / 13 Ιουλίου, εορτάσθηκε από το [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#) η εορτή των Αγίων ενδόξων και πανευφήμων Αποστόλων στην ομώνυμη Ιερά Μονή του Πατριαρχείου, την κειμένην εις το μεταξύ της πόλεως Τιβεριάδος παρεκκλήσιον, στην Δυτική όχθη της Τιβεριάδος θαλάσσης και στο σημείο στο οποίο ενεφανίσθη ο Κύριος στους μαθητές Του, όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης και όπως αναγιγνώσκεται στο 10ν Εωθινό Ευαγγέλιο, (κεφ. 21, 1-4)

Στην παραλιακή Ιερά Μονή χοροστάτησε στον Εσπερινό και προεξήρξε της πανηγυρικής Πατριαρχικής θείας Λειτουργίας ο **Πατριάρχης Ιεροσολύμων** κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αυτώ των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών **Ναζαρέτ** κ. Κυριακού και **Πτολεμαΐδος** κ. Μακαρίου, του Γέροντος Αρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου **Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης** κ. Αριστάρχου και του Γραμματέως της Αγίας και Ιεράς Συνόδου Αρχιμανδρίτου **π. Χριστοδούλου**, Αραβοφώνων και Ρωσοφώνων Ιερέων των ομόρων περιοχών, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Προδρόμου και πιστών της περιοχής.

Προς το ευλαβές εκκλησίασμα κήρυξε τον θείο λόγο ο Μακαριώτατος. *“Ο Χριστός έν προκειμένω εΐναι ό άκρογωνιαίος λίθος, οί δέ Άπόστολοι οί λίθοι τοϋ οΐκοδομήματος, τοϋ μυστικοϋ δηλονότι σώματος, τής Έκκλησίας. Οί άποστολικοί οϋτοι λίθοι δέν εΐναι άλλοι άπό τάς άνά τήν οΐκουμένην ιδρυθείσας Έκκλησίας υπό τών Άποστόλων, οί όποιοι εΐχον τήν έξουσίαν τοϋ χειροτονεΐν Έπισκόπους. Καί τοϋτο διότι εΐς αύτούς έδόθη ή υπό τοϋ Κυρίου έντολή: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη, βαπτίζοντες αύτούς εΐς το όνομα τοϋ Πατρός καί τοϋ Υιοϋ καί τοϋ Άγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αύτούς τηρεΐν πάντα όσα ένετειλάμην ύμΐν», (Ματθ. 28, 19-20)”, υπογράμμισε μεταξύ άλλων.*

“Τό κατ’ έξοχήν γνώρισμα, ιδίωμα τής Έκκλησίας τοϋ Χριστοϋ εΐναι ή Άποστολικότης, ή έμπεριέχουσα τήν ένότητα, τήν άγιότητα καί τήν καθολικότητα τής Έκκλησίας, ώς τοϋτο διατυποϋται έν τῷ Συμβόλῳ τής Πίστεως, τής έν Νικαΐα Πρώτης Οΐκουμενικής Συνόδου. Οί Θεοφόροι Πατέρες τής Έκκλησίας διάδοχοι όντες τών Άγίων Άποστόλων καί φωτισθέντες υπό τοϋ Άγίου Πνεύματος εΐναι έκεΐνοι, οί όποιοι φυλάσσουν τήν παρακαταθήκη, τούτέστιν τά δόγματα τά κεκριμένα υπό τών Άποστόλων καί τών πρεσβυτέρων τών έν Ίερουσαλήμ, (Πράξ. 16,4). Διά τοϋτο καί ήμεΐς, άγαπητοΐ μου άδελφοΐ, καλούμεθα υπό τών Άγίων Άποστόλων τών «νοϋν Χριστοϋ έχόντων» (Α΄ Κορ. 2,16) κατά Παϋλον, ίνα άκούωμεν εΐς τό παράγγελμα τοϋ θείου Παϋλου πρός τόν μαθητήν αύτοϋ Άπόστολον Τιμόθεον λέγοντα: «Σπούδασον σεαυτόν δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ έργάτην άνεπαΐσχυντον, όρθοτομοϋντα τον λόγον τής άληθείας», (Β΄ Τιμ. 2,15)”, επεσήμανε.

Αναλυτικά το δελτίο Τύπου του Πατριαρχείου:

Τὴν Κυριακὴν, 30ὴν Ἰουνίου / 13ὴν Ἰουλίου 2025, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Πατριαρχείου, τὴν κειμένην εἰς τὸ μεταξύ τῆς πόλεως Τιβεριάδος παρεκκλήσιον, εἰς τὴν Δυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καὶ εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καὶ ὡς ἀναγιγνώσκεται εἰς τὸ 10ον Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον,(κεφ. 21, 1-4) .

Εἰς τὴν ὠραίαν παραλιακὴν Ἱερὰν Μονὴν ταύτην ἐχοροστάτησε εἰς Ἑσπερινόν ἀφ' ἑσπέρας καὶ προεξῆρξε τῆς πανηγυρικῆς Πατριαρχικῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ Πτολεμαΐδος κ. Μακαρίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσοφώνων Ἱερέων τῶν ὁμόρων περιοχῶν, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Προδρόμου καὶ πιστῶν τῆς περιοχῆς.

Πρὸς τὸ εὐλαβές ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ὡς αὐτόπται καὶ μάρτυρες, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, Μαθηταὶ πανόλβιοι μακαρίζεσθε· ὡς ἀστραπαὶ γὰρ ἐκλάμποντες, τῷ κόσμῳ ἐφάνατε, καὶ ὡς ὄρη νοητὰ, γλυκασμόν ἐσταλάξατε, ὡς ἀένοι, ποταμοὶ Παραδείσου μερισθέντες, τῶν ἔθνῶν τὰς Ἐκκλησίας, θείοις ποτίζετε νάμασιν...», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σύνηγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα «καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ἐφάνέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος», (Πρβλ. Ἰωάν. 21,1), ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν Σύναξιν τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτῶν Μονῇ.

Κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ δὴ τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ: «ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους

ώνόμασε», (Λουκ. 6, 12-13). Κατά δέ τόν Εὐαγγελιστήν Ματθαῖον: «Περιπατῶν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴνθάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς· καὶ λέγει αὐτοῖς· δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων», (Ματθ. 4,18-19).

Οὗτοι οἱ ἀπλοῖ ἀλιεῖς, ἀφ' ἑνός μὲν ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὰ ἔθνη εἰς τοὺς εἰδωλολάτραι λαούς, ἵνα κηρύξωσιν τὴν σωτηριώδη ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀφ' ἑτέρου, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὁ Κύριος ἔδωκεν αὐτοῖς Πνεῦμα Ἅγιον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· εἰρήνη ὑμῖν. καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κάγω πέμπω ὑμᾶς· καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται», (Ἰωάν. 20, 21-23).

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον Πνεῦμα Ἅγιον «διὰ νὰ μορφωθῆ εἰς αὐτούς ὁ Χριστός», ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπικαλούμενος τὸν σοφώτατον Παῦλον: «Τεκνία μου, οὐς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν». Ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Παύλου ὁ Ἅγιος Κύριλλος λέγει: «Οὐχ ἑτέρως γὰρ ἐν αὐτοῖς μορφωθήσεσθαι λέγει Χριστόν, ἢ διὰ τοῦ μετασχεῖν Ἁγίου Πνεύματος, πολιτεύεσθαι τε κατὰ νόμον τὸν Εὐαγγελικόν.

Οὐκοῦν, ὡς ἐν ἀπαρχῇ τῆς ἀνανεουμένης κτίσεως εἰς ἀφθαρσίαν τε καὶ δόξαν καὶ εἰς εἰκόνα τὴν θεοειδῆ κατοικίζειν πάλιν τὸ ἴδιον πνεῦμα Χριστός ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς». Καὶ ἀπλούστερον: ὁ Παῦλος λέγει ὅτι οὐχὶ δι' ἄλλου τρόπου διαμορφώνεται ὁ Χριστός εἰς αὐτούς (μαθητάς) παρά μόνον διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ζῶντας σύμφωνα μέ τὸν Νόμον τοῦ Εὐαγγελίου. Βεβαίως ὁ Χριστός κατοικίζει / ἐγκαθιστᾷ τὸ ἴδιον αὐτοῦ Πνεῦμα εἰς τοὺς μαθητάς Του, ὡς τὴν γεῦσιν καὶ τὸν ἄρραβῶνα τῆς ἀνανεουμένης κτίσεως εἰς ἀφθαρσίαν καὶ δόξαν καὶ εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ὁμοίαν μέ τὸν Θεόν.

Ἴδού λοιπόν διὰ τί οἱ Ἀπόστολοι ἀναγνωρίζονται ὡς τὸ θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Ὁ Χριστός ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, οἱ δὲ Ἀπόστολοι οἱ λίθοι τοῦ οἰκοδομήματος, τοῦ μυστικοῦ δηλονότι σώματος, τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἀποστολικοὶ οὗτοι λίθοι δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τὰς ἀνά τὴν οἰκουμένην ἰδρυθείσας Ἐκκλησίας ὑπὸ

τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι εἶχον τήν ἐξουσίαν τοῦ χειροτονεῖν Ἐπισκόπους. Καί τοῦτο διότι εἰς αὐτούς ἐδόθη ἡ ὑπό τοῦ Κυρίου ἐντολή: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28, 19-20).

Κατὰ δέ τόν Θεόδωρον Μοψουεστίας, εἰς τούς Ἀποστόλους ἀνετέθη τό ἔργον: «τῷ πᾶσιν ἐπισκοπεῖν καὶ τήν ἀπάντων οἰκονομίαν ἐγκεχειρίσθαι (=ἐμπιστευθῆναι). Καί ὀλοτελῆ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τήν αὐθεντίαν εἶχον τότε, καὶ πάντα ἀπήρητο (= ἐξήρτηντο) τῆς αὐτῶν γνώμης». Πρὸς τοῦτο, ὁ Θεόδωρος Μοψουεστίας, ἐπικαλεῖται τόν Παύλειον λόγον πρὸς τούς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου λέγοντα: «Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ», (Πρβλ. Πράξ. 20,28).

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπισημαίνων τήν ὑπερέχουσαν σημασίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος λέγει: «Ὁ προφήτης ἄρχων ἐστί... ὁ ποιμὴν καὶ διδάσκαλος ἐστί πνευματικός· ἀλλὰ τούτων πάντων μείζων ἐστίν ἀρχή ἡ ἀποστολική». Καί τοῦτο διότι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ διοικητικός ἐπισκοπικός θεσμός αὐτῆς θεμελιοῦνται ἐπὶ τῇ πίστει, τῇ διαδοχῇ τῷ ἔργῳ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον ἐπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου κατὰ τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἀλλὰ ἐγένοντο καὶ αὐτόπται μάρτυρες τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τούτέστιν τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνσαρκώσεως καὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Οὐ γάρ σεσοφισμένους μύθους ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκεῖνου μεγαλειότητος», (Β' Πέτρ. 1,16) , κηρύττει ὁ θεσπέσιος Πέτρος· «ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν... μαρτυροῦμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν», (Α' Ἰωάν. 1,1-2), λέγει ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης.

Μέ ἄλλα λόγια, τό κατ' ἐξοχήν γνώρισμα, ἰδίωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἀποστολικότης, ἡ ἐμπεριέχουσα τήν ἐνότητα, τήν ἀγιότητα καί τήν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τοῦτο διατυποῦται ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως, τῆς ἐν Νικαίᾳ Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διάδοχοι ὄντες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί φωτισθέντες ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι φυλάσσουν τήν παρακαταθήκην, τούτέστιν τά δόγματα τά κεκριμένα ὑπό τῶν Ἀποστόλων καί τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ, (Πράξ. 16,4).

Διά τοῦτο καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ὑπό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν «νοῦν Χριστοῦ ἐχόντων» (Α΄ Κορ. 2,16) κατά Παῦλον, ἵνα ἀκούωμεν εἰς τό παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου πρὸς τόν μαθητήν αὐτοῦ Ἀπόστολον Τιμόθεον λέγοντα: «Σπούδασον σεαυτόν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τον λόγον τῆς ἀληθείας», (Β΄ Τιμ. 2,15).

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: Ἡ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων δωδεκάς, οἱ «τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀλάξευτοι, ὄντως πύργοι καὶ στῦλοι ἀσάλευτοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ἱκετεύσατε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν» καί δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν τήν εἰρήνην. Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας παρέθεσε μικράν δεξίωσιν καί μετ' αὐτήν παραδοσιακὴν τράπεζαν ἐξ ἰχθύων ἐκ τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόδημος.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

